

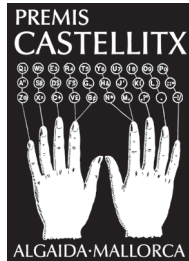
Isidre Julià i Avellaneda

Una història de cric

*Rosa d'Or de la Pau de Narració Curta
Certamen Literari de Castellitx*

ALGAIDA, 1995

Col·lecció Binària · Premis Castellitx · PC-1995-N-R-0119-0075

© del text: Isidre Julià i Avellaneda
© de l'edició: Ajuntament d'Algaida, 2013

Coberta, maquetació i disseny de la col·lecció: Bartomeu Salas Mascaró
Coordinació editorial: Bartomeu Salas Mascaró

Ajuntament d'Algaida
C/ del Rei, 6 · 07210 Algaida (Illes Balears)
Tel.: 971 12 50 76 · 971 66 56 79
ajuntament@ajalgaida.net
premiscastellitx@ajalgaida.net
biblioteca@ajalgaida.net
www.ajalgaida.net

Queden totalment prohibides, sense l'autorització per escrit dels titulars del copyright, qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació, total o parcial, d'aquesta obra.

Isidre Julià i Avellaneda

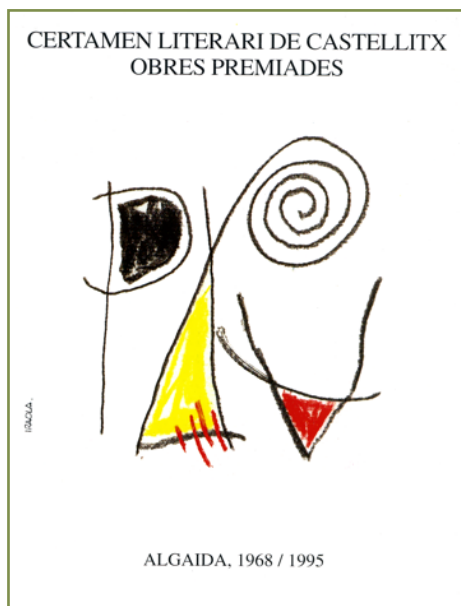
Una història de cric

*Rosa d'Or de la Pau de Narració Curta
Certamen Literari de Castellitx*

ALGAIDA, 1995

L'any 1995 el Certamen Literari es convocà sota la denominació de *XIX Certamen de Poesia, XIX Certamen de Narració Curta i XVII Concurs de Poesia Popular (Glosats) amb motiu de la Festa de Santa Maria de la Pau de Castellitx*. El Jurat va estar format pels senyors Pere Fullana Puigserver, Gabriel Janer Manila i Pere Mulet Cerdà.

La narració *Una història de circ* d'Isidre Julià i Avellaneda fou publicada per primera vegada al recull *Certamen Literari de Castellitx. Obres premiades 1968/1995* (Algaida: Ajuntament d'Algaida, 1995).

La il·lustració de la coberta del volum que recull les obres guardonades als Premis Castellitx entre el 1968 i el 1995 és de Paco Iraola.

Una història de circ

AQUELLA NIT NO HAVIA POGUT cloure l'ull. En clarejar, malgrat la son que duia al damunt, s'aixecà. S'abillà pulcre. Sortí al carrer a donar un tomb per tal d'aclarir-se les idees. En aquell moment, el llevant, s'encenia amb el foc rogent d'un sol que, tot just, treia el cap per damunt de la carena mentre la lluna, noctàmbula, se n'anava a joc, empallidida per les llargues hores de tranuitar per l'òrbita sideral.

En aquell dia, s'esqueia el seu divuitè aniversari. Però el xicot no en sentia cap mena d'alegrança. Estava capficat —i molt— amb un problema que li calia resoldre definitivament. No podia suportar, ja més temps, l'escarni del qual era objecte, constantment, per la majoria dels seus covilatans i especialment, per la mainada. La seva baixa estatura —no sobrepassava el metre i mig— colligada a una gepa desmesurada, n'eren cuses bàsiques però no exclusives.

Feia temps, anys, que rumiava com deslliurar-se d'aquesta situació tan enutjosa. Però, evidentment, el seu físic, fes el que fes, i anés on anés, no podria pas canviar-lo. I, a més a més, li caldria fer quelcom, esmerçar-se en alguna feina concreta per tal de guanyar-se la vida. Ja que, de mannà del cel, no en queia pas, per a ell...

Mentre anava donat voltes al tema sense treure'n l'entrellat, s'adonà que, al xamfrà, dos vailets estaven encolant a les parets uns enormes cartells. Alentí el pas. Ronsejà una bona mica. En arribar-hi, els guità. Eren la publicitat d'un circ. El *Gran Circus Intercontinental*. Ennova-

ven de la propera actuació el cap de setmana a la ciutat veïna. Pallassos i funàmbuls, feres i trapezistes i la resta de la bigarrada *troupe* circense hi era representada amb traços efectistes i amb gran luxe de colors. Un cimbell prou engrescador!... Per breus instants, romangué badoquejant-los, com entotsolat.

De sobte, la soroll dels tractors dels més matiners comparets que s'anaven a fora vila a iniciar llur feina agrícola, el deixondí. El seu cervell en el decurs d'aquell petit lapse de temps, havia donat innúmeres voltes, i talment una ruleta que en aturar-se afavoreix l'encertant, la seva «bola» mental s'encasellà en un estrat propici a definir el seu llarg procés dubitatiu. De cop i volta, la solució al tema que qüestionava se li féu transparent, simple i concloent: Aniria al circ. Intentaria d'ésser-hi admès. Car, la seva estafeta aparença física, abillada estrofolàriament i sofisticada amb un hàbil maquillatge, constituïa, per si mateixa, un versemblant incentiu per a provocar la jocositat. Certament, no era la solució més falaguera, però, si més no, transitòriament, entrant en una activitat totalment nòmada i sempre itinerant, i integrant-se en un àmbit on tampoc no hi mancaven elements prou atípics, no dubtava, en absolut, de poder deslliurar-se de les befes que, com dardells enverinats, ferien la seva sensibilitat. Car —concloïa pel seu dedins— així de forassenyada és la condició humana. On rau l'infortuni, en lloc d'assossegar-lo amb un bàlsam de planyença, l'atien amb l'esquellot de la incommiseració.

Aniria al circ, Intentaria d'ésser-hi admès...

Arribà al clos del Circ, força esgotat. Havia fet el trajecte, des de la seva vila fins a la ciutat—uns deu quilòmetres— a peu. Els aplaudiments eixordaven l'aire. La funció nocturna acabava de finalitzar. El públic, iniciava la sortida. Ell romania dempeus, ran el llindar d'entrada, esperant, que l'embull multitudinari, li propiciés d'esmunyir-s'hi desapercebut.

Entrà, enmig l'allau, per afer cap, sense marrada, devers la caravana on ja havia intuït que s'hi allotjava la Direcció del Circ. Els focus s'anaven apagant. Finalment, sols romangueren encesos uns esparsos punts de llum per tal de mantenir degudament il·luminada la cleda dels habitacles rodants dels artistes. En arribar al seu objectiu, trucà breu-

ment i suau, un parell de vegades, no gens vacil·lant... Una veu greu i aspre, alhora que amb deix eufònic, respongué:

—Endavant!

Obrí la porta. Les frontisses grinyolaven lleument. Assegut darrerre una mena de taula-despatx un home ceapat, ja força encanudit i expressió afable, manejava llibres de comptabilitat. Era el Director: Monsieur Jean-Pierre. Aquest llançà una breu llambregada al nouvingut... Un bon observador, hauria constatat, al moment, que el seu rostre, aombrat, a clapes, per uns enormes mostatxos de la més clàssica reminiscència gavatxa, es constrenyia sota l'efecte d'una sobtada expressió d'astorament. Era el menys que podia li ocorre, en topar-se, impensablement, amb la presència tan estrafolària d'aquell jovençà. Doncs, a les seves dues deficiències ban ostensibles, s'hi alligava un altra circumstància, com a mínim, sorprenents: Calçava unes sabates que, sense cap mena d'exageració, amidaven el seu bon metre de longitud. Mirat de costat, el seu perfil semblava, talment, la lletra «ela». El Monsieur, però promptament, recuperà la habitual bonhomia expressiva.

—Tu diràs.

—Puc assegurar-me?

S'acomodà en el confort d'una poltrona i començà a parlar. Com si durant llarg temps hagués estat sotmès a un silenci forçat, anava destrenant tota una madeixa verbal de records i esdeveniments pretèrits. S'escolaren llargs minuts. Molts. Llavors, confusament, intentà d'expressar les seves esperances de futur. Amb serenitat. Sens plany. El rellotge de sobretaula, amb el seu monòton i rítmic tic-tac onomatopèic, engolia el temps. El monòleg no fou interromput en cap moment. Monsieur, tot rinxolant-se les puntes dels mostatxos, romania atent i encuriós. El seu olfacte de gat vell de l'ofici, de bell antuvi, ja li permetia d'entrellucar les latents possibilitats d'èxit d'aquell jove.

Mentalment mentre, aquest, prosseguia el soliloqui, ell ja configurava les opcions circenses més adequades al tarannà del que, indubtablement, esdevindria el millor *clown* que mai no hagués pel seu Circ. Car en cada nou concepte, expressat al llarg del monòleg, més palesament es patentitzava l'agilitat mental, la facilitat expressiva del gest, la exuberància i domini de la paraula, la riquesa del seu món interior, factors posi-

tius que en contrast amb la malfardada imatge visual, serien la base fonamental de la reeixida. No podia deixar escapar aquella ocasió d'or per als seus interessos i tampoc per l'ajud a aquell xicot. Per aquest motiu i, ensems, perquè posseïa un bell cor, endolcit al llarg de les anyades, per la glòria i, alhora, la servitud dels avatars de la vida quotidiana del circ, quan el jove emmudí, li digué:

—Feram! Si et plau, tens un lloc ací. Dedueixo que no tens parents pròxims.

—Ni llunyans.

—Com et dius?

—M'interessa més saber com m'hauré de dir d'ara endavant.

El Director, una vegada més, es reafirmà en la vàlua del seu, ja, nou pupil. La normativa artística i més en l'àmbit del circ, comporta adoptar un nom eufònic, agradable, fàcil de retenir. No podem pas imaginar-nos un pallaso anomenat Abundio Mudarraga o un funàmbul Jordi Pi.

Monsieur Jean-Pierre home bregat en aquests nous bateigs, va arribar, en breus moments i per concatenació d'idees a fixar ja el nom artístic. Heus ací l'elaboració del renom: A «Sabata Llarga», honorant el seu origen galli féu el tomb idiomàtic: «Soulier Long». Llavors es decidí, en fer-lo més eurítmic i donar-li un exotisme visual: «Suliert Longh». I, encara, en trabucà, al pur estil dels britànics, l'ordre sintàctic: «Longh Suliert». Sí. Definitivament «Longh Suliert».

—T'anomenaràs LONGH SULIERT. Et plau?

—Vós maneu.

—Les portes sempre, aquestes sabates? —no pogué mossegar-se la curiositat.

—No me les trec mai. —Féu una pausa. Continuà:— Si el rostre és el retrat de l'ànima, com sol dir-se, vós sou una bona persona. Així ho crec. He acceptat, sense condicions, signar el xec en blanc del meu futur. Com a única contrapartida us prego que, a tota esdevinença, ni vós ni ningú alludeixi les meves sabates. Esdevingui el que esdevingui... No cal que m'ho jureu. Crec en vós.

— Paraula d'home. Paraula de Jean-Pierre.

*** **

Aquella nit, Longh, va dormir en un remolc atrotinat, en espera d'acomodar-se en un altre, per a ell sol. Era la segona i darrera condició que havia pregat al Director: Viure en una caravana confortable i individual. La seva sol·licitud fou atesa. Ningú li'n preguntà les causes. No-res. Si arrececava algun secret, era ben lliure de cloure'l dins l'estoig del silenci.

L'endemà començà l'aprenentatge. El Monsieur va creure que, inicialment, l'havia d'ensinistrar per actuar de *clown*. Creia que, la presència a la pista d'aquella figura amb aspecte tan insòlit com inèdit, per si sola, provocaria l'espontània hilaritat del públic. Si, a més a més, assolía un nivell de suficient domini per a interpretar *gags* amb una certa gràcia i originalitat com era previsible, l'èxit en fóra la conseqüència. Aquest criteri, sobre el qual, Monsieur recolzava les seves esperances, concordava i coincidía, plenament, amb la pròpia anàlisi que s'havia formulat, Longh, mentre el Director, li proposava d'integrar-se al Circ, la primera nit.

I, així, fou. Ja a les primeres actuacions a la pista central, el públic es bolcà en aplaudiments en finalitzar cadascuna de les actuacions del nou pallasso. I si a l'inici la gatzara era fruit d'aquella aparença estrambòtica, al poc temps, hom s'adonà que dins d'aquella tossa singular, existia una fonda capacitat d'art i sentiment. Els espectadors, esclafien la rialla no per l'efecte visual, sinó per la perfecció artística i per la gràcia tan plena d'humanitat dels seus acudits i per tot l'allau emotiu que se'n derivava. El nom de Longh Suliert va començar a fer soroll arreu i aconseguir un lloc rellevant en els cartells publicitaris. No calia que ningú l'esperonés a millorar. Ell mateix, xicot adust, afable, però lliure de condicionaments imposats per altri i amb un bagatge intern de profundes exigències ètiques i professionals, enriquía la seva personalitat artística amb una voluntat indubtable capaç de vèncer i superar qualsevol escull o estat de desànim.

La seva progressió no tan sols fou espectacular en la faceta de pallasso, sinó que, convençut de les seves facultats va dedicar-se a aprendre altres especialitats circenses. Trapezi, corda fluixa i tota la resta de

disciplines on les seves sabates tinguessin una opció clara i destacada de protagonisme, caigueren amb eficàcia i domini al seu control.

Abassegava, mestrívolament, diverses tècniques pròpies del món rodant, d'«El Major Espectacle del Món». On es plantava el tendal del Gran Circus Intercontinental, les cues a les guixetes eren inacabables. De tot arreu n'era sollicitada l'actuació. I sempre, sobresortint sobre la resta dels excel·lents artistes companys de l'elenc titular, la figura indiscutible, polifacètica i ja mítica de Longh Suliert.

Perquè el cas era, ultra la perfecció dels exercicis propis de cada especialitat, que el que més atreia l'atenció dels espectadors i en constituïa motiu de sorprenent admiració, era, ni més ni menys, el fet que Longh realitzava els exercicis usant les extremitats inverses a la normativa general. Feia bo de veure'l saltar d'un trapezi a l'altre, no agafant-se a la barra amb les mans, sinó amb les sabates. Aquella difícil facilitat, esdevenia incomprendible, àdhuc, a les ments més preparades i coneixedores dels mecanismes i màximes possibilitats de la musculatura humana. Veure aquelles inacabables sabates de xarol negres, sempre acurades, brillants, moure's àgils, precises, traçant l'elegant i vaporosa cabriola per a resoldre amb perfecció insuperable les dificultats del triple salt mortal i enllaçar amb l'altre trapezi, constituïa un goig estètic, un plaer emocional que engrescava la gentada, sorpresa i admirada i sempre delitosa d'un «més difícil encara» que sempre li era concedit amb escreix i amb una senzillesa i modèstia tan naturals que captivaven l'ànim del «respectable».

No menys sensacional era veure'l passar la corda fluixa agafant-s'hi amb les mans, cap avall, i amb les seves sabates, ja famoses arreu, mantenir l'equilibri, tot dibuixant en l'aire, tens d'emoció, munió de filigranes alades, talment escultures aèries i fugisseres que tatuaven, encara que fos per dècimes de segon, una empremta indeleble a la memòria dels assistents.

Per citar, només, dos exemples...

*** **

El Gran Circus Intercontinental era sol·licitat arreu. La reixida era total. Les actuacions de Longh, apoteòsiques. Monsieur, exultava de joia...

*** **

Lonhg, malgrat haver esdevingut el millor i més sollicitat de tots els artistes de circ i mantenir, invariablement, el primer lloc en tots els *rankings* especialitzats en aquesta activitat artística, servava una actitud modesta i asserenada. Aquella nova vida, plena de triomfs, i amb els seu renom conegut i reconegut arreu i per tothom, en res no afectà el seu habitual ritme de vida. Romania fidel a les seves conviccions fermament arrelades al pregon del seu jo. Tot ell emanava modèstia natural, solidaritat amb tots els companys, afabilitat amb tothom. Però, això sí, de l'assaig, al seu habitatge. Del seu habitatge a l'actuació. I, en finalitzar-la, altra vegada a la solitud voluntària del limitat espai de la seva estança.

Solament, de tant en tant i amb una periodicitat gairebé cronomètrica es feia fonedís. En les primeres ocasions, Monsieur Jean-Pierre, va passar un bons tràngols. Temia que el pupil, no retornés. Però, en comprovar que, també, amb puntualitat de rellotge de quars, als dos dies retornava, com si res no hagués passat, l'home es tranquil·litza. Mai, però, no li'n féu esment. Simulava ignorar-ho. Observà, puix l'evidència ho palesava, a bastament, que, al retorn sempre duia una llarga capsa de cartró. El Director, va col·legir, el que, altrament, era clar: La seva absència era motivada per anar a proveir-se d'unes noves sabates. De xarol negre. Les que invariablement usava. Com estrenades de nou, les que es calçava per actuar dessota els reflectors. I un cop desmillorades, les emprava per a l'ús quotidià fora de la pista.

En alguna d'aquestes esdevinences, el Director, es sentia desassossegat per certes confusions, per concretes problemàtiques indagatòries que es feia en el seu receptacle lògic. I a vegades el temptaven un eixam de suposances que l'aclaparaven amb incògnites hostils i que allunyava amb urgència del pensament. ¿Per què capficar-se, per què balafiar temps i esforç mental si, a la fi, cap temperi no amenaçava el ritme habitual d'ell i de l'activitat i desenvolupament normal de tot el petit món que l'envoltava?...

Malgrat tot, unes hipòtesis, no mancades de coherència, l'acuitaven en alguns moments de lleure. Una mena d'ombra indefinible, li enterbo-

lia l'ànim. Però la frenètica activitat que desenvolupava, el vent en popa que impellia el Circ, li decantaven el pensament vers els afers concrets i inajornables.

*** **

Moltes nits, a Longh, li plaïa llançar la mirada enllà del finestró des seu petit, curós i íntim habitatge ambulant, i deixar córrer, a regna batuda, el corser alat dels records, Des dels primicers fins als del moment hodiern. Una nit asserenada, quan escàpola la mirada vers la fondària de l'Univers, s'escorcollava concrets i recondits segments ètics i morals... trucaren

—Sóc jo Longh, el Monsieur.

—Passeu.

El Director, la veu una mica trencadissa, féu:

—Bona nit.

Abans no el contestà, Longh Suliert, intentà de sortir de l'espai laberíntic d'on, encara no n'era rescata. I perllongà la pausa tot contemplant l'encanteri d'aquella nit, perpuntejada d'estels que titillaven espargint espurnes siderals d'argent... A la fi:

—Bona nit.

—Volia parlar amb tu.

—Sembla argentada aquesta nit, que diria un poeta.

Aquesta resposta, escaient al tema que li motivava la visita, li estalvià tot circumloqui.

—D'«argent» et vinc a parlar.

—No feu malabarismes amb els mots.

—No! Seré concret i breu. Bé saps, que els guanys de l'empresa són quantiosos. I no pas tots per mèrits propis. Tu, n'ets part molt important. He vingut per a proposar-te dues coses. Una, augmentar-te el sou. La segona per a pregar-te d'associar-te amb mi. Ja sóc gran... és bo de prevenir-se i deixar un hereu. Així, doncs...

Longh, el tallà, bruscament. Encara romania encarcerat en el seu dèdal íntim.

—No acceptaré cap de les dues ofertes. No em manca res. Us ho agra-

eixo, tanmateix. Gràcies... I emmudí. Girà el cap devers el finestró. Retornà al seu entotsolament.

—Doncs, bona nit.

Jean-Pierre, pronuncià la frase ritual de comiat sense sentir-ne cap greuge. Prou sabia que res no en trauria d'insistir. Tancà la porta. Davallà els comptats graons i en petjar el sòl, humitejat pel rellent de la nit serena, s'aturà un moment. Alçà la mirada cap al firmament. Un petit i peresós nuvolet travessava la lluna. Per breus instants, planà damunt d'ell una ombra. Una ombra que li recorda aquella altra «mena d'ombra indefinible»...

No li fou possible conciliar el son, aquella nit.

*** ** *

Passaren dies, mesos, L'èxit no minvava. Allò era l'apoteosi...

*** ** *

Havia començat la funció de nit. Malgrat el temps, un bon xic emboirat i amenaçant pluja, les llotges i les grades del circ eren plenes de gom a gom. Frase feta, però sempre real en totes les funcions del Gran Circus Intercontinental. Les actuacions se succeïen segons l'ordre acostumat amb tota normalitat. A la fi de cadascuna, els aplaudiments unànimes, talment, semblaven el retruny llunà d'una llarga tronada. El proper número era el «*clou*» de la nit. L'actuació de l'ídol: Longh Suliert. Els altaveus se'n feren ressò. Hom, enjòlit, n'esperava la presència. Els mossos amb l'uniforme peculiar de llur comès estaven atents a separar les dues cortines a través de les quals els artistes accedien a la pista. Longh, sempre tan puntual, no sortia. La veu elèctrica dels altaveus repetí la immediata actuació del colós. Longh sempre tan puntual no sortia. Monsieru s'inquietava per moments. El locutor havia exhaurit totes les possibles justificacions del retard. Les graderies mantenien un silenci expectant. Jean-Pierre va sentir planar, novament, damunt seu «aquella mena d'ombra indefinible». Va llançar-se, rabent, cap a la caravana d'en Longh. No trucà. Obrí la porta. El llum era apagat. Pel finestró obert

entrava una tènue claror. Suficient, però, per a poder veure que Longh, tot estirat sobre el sofà, romania immòbil. Es pregà l'assistència d'algun metge, cas que fos entre els espectadors. En sortiren dos. Atengueren Longh.

Amb veu compungida exclamaren a l'uníson: És mort. Conclouren: Cal trucar l'ambulància. Que l'ingressin a l'hospital. Encara que res no podran fer...

Monsieur, féu sortir tothom. Restà sol. Per encabir Longh a la llitera calia deslliurar-lo d'aquelles enormes sabates. El Director, desfé la baga, destibà els cordons. Posà una mà al taló i l'altra a la punta de la sabata. L'extragué, fàcilment. Aparegué el mitjó. Negre com la sabata. Llarg com la sabata. Damunt el director planà, altra vegada, «aquella ombra indefinible». Però mai com en aquell moment, li fou tan evident i tan opaca.

Aquelles suposances... aquelles incògnites hostils... Sondrollava, tot ell... Abans de prosseguir va afermar el pestell de la porta. Després agafà el mitjó pel puny, l'abaixà turmell avall. Se li concretaven, aquelles temudes suposances... L'estirà per la punta. Deslliurà tot el mitjó... La realitat, per suposada, no l'atordí... Mormolà:

Sabata LLarga, Soulier Long, Souliert Longh, Longh Suliert: No! No! No!

Peu Llarg, Poid Long, Poith Longh, Longh Poith: Sí! Sí! Sí!

*** **

Monsieur Jean-Pierre, sortí. Engegà el Mercedes. El subjectà al remolc de Longh. Entrà la marxa. Arrencà. Travessava la porta de servei quan l'ambulància irrompia al clos. Llavors, encengué els fars. Vorejà l'extraradi urbà, devers la carretera de la costa. Se la sabia de cor. Plovia mansament. La roina el trasmudà en ruixat i, a la fi, en pertinaç xàfec. Monsieur giragonsava les sinuositats de l'asfalt mestrívolament. Rodolava mol pròxim a la mar. Se sentia l'udol de les ones en estavellar-se contra les roques. La carretera, rosta, ascendia i ascendia...

Diluviava. Jean-Pierre, res no podia veure pel mirall retrovisor del cotxe, però en el del seu cervell, la cinta dels records, talment un vídeo

amb el botó en *rew*, li reproduïa les imatges del passat, nítides. L'aturà en el punt inicial de la trobada amb Longh. Una llàgrima furtiva li descobrí la noblesa dels recíprocs sentiments. Redordà amb enyor la nit del «fitxatge» de Longh. I, de la conversa, en rememorà aquell fragment que més l'havia colpit: «Us he signat un xec en blanc per al meu futur. Com a única contrapartida us prego que, a tota esdevinença, ni vós ni ningú, mencioní les meves sabates».

I tampoc no n'oblidà la seva resposta: «Paraula d'home. Paraula de Monsieur Jean-Pierre».

Mentrestant evocava aquests records i la cinta d'asfalt es feia enre-re, el punt geogràfic concret escollit per a assegurar, dràsticament, el desenllaç, s'apropava. Aquells dos punts cabdals, el de l'inici i el del comiat, eren pròxims a coincidir... No cessava el diluvi. La claror halògena dels fars, travessant la cortina d'aigua, feren prou visible l'espadat. Era la meta que esgotava el quilometratge vital d'una mútua fidelitat per damunt de totes les mesquineses humanes. Monsieur, premé l'accelerador a fons, i a tota velocitat llançà el vehicle devers l'abisme...

*** **

Un conjur apocalíptic de llamps incidí les dues tesses. Llur força fulmínia les desintegrà. Mentre les minúscules partícules físiques eren engolides per la maregassa, acuitant-se vers llur definitiu anonimament oceànic, l'elf de la veritat esotèrica iniciava el seu pelegrinatge per la sota silenciosa de l'eternitat.

*** **

Long Suliert en el llibre d'or del circ, sempre fou Longh Suliert.

